

CONTE DELS 3 SAVIS PRUDENTS DELS PITEUS

Una vegada en un hostal dels que hi havia en el camí de Berga cap a Manresa, se presentaren tres homes de la muntanya demanant acolliment per la nit que els venia damunt. Donaren dos trucs a la porta i digueren, com de costum, al posador:

-Nos donareu posada per la nit?

-Prou. Mes, qui sou vosaltres i a on aneu?

-Anem a la fira de Manresa i som los savis prudents dels Piteus -respongué el més vell.

Quan hagueren sopat, los acompanyaren a una cambra que era a dalt, lluny de la fressa de la casa, i no hi havia altra finestra que una que taparen amb un armari portàtil.

Los tres savis se n'anaren al llit, i, com no sentiren fressa, trigaren molt a desvetllar-se.

Quan, cansats de dormir i fent-los mal los ossos de jaure, obriren los ulls, se llevaren, i el més savi dels tres se llevà per obrir la finestra.

No podent-se guiar per cap raig de claror, a les palpentes anà cercant a dreta i a esquerra, fins que ensopegà la porta de l'armari. L'obrí, mirà a dalt i a baix, i, no veient mica de claror enlloc, exclamà:

-És fosc com una gola de llop.

I se'n tornà al llit. [...]

Cap a la fi, l'hostaler, compadit dels tres savis, entrà a la cambra, los demanà si havien dormit bé, apartà l'armari que tapava la finestra, l'obrí, i els tres savis veieren, estranyats, que ja era dia.

-Cuitem, que hem d'anar a la fira.

-Però, a quina fira? -digué l'hostaler, ficant-se a la conversa.

-A la de Manresa.

-Veieu aquesta gent que arriba? Són firaires que en tornen -respongué l'hostaler.

A les hores los tres savis s'adonaren que havien dormit vint-i-quatre hores, i en lloc de continuar lo camí cap a Manresa, se giraren en rodó cap a les terres de Sant Llorenç dels Piteus.

D'això ja fa molt temps. A Sant Llorenç no havia arribat encara la carabassa. Veient-ne unes quantes arraconades a l'entrada de l'hostal, preguntaren a l'hostaler què era allò. Ell los respongué que eren ous d'euga.

-Nosaltres cabalment anàvem a Manresa a comprar una euga. Si ens volguéssiu vendre un d'aquests ous, pla que us ne sentiríem grat.

Esquitxant unes quantes lliures que duien per comprar una euga a la fira, compraren la carabassa més grossa de l'hostal i se l'endugueren camí amunt cap a Sant Llorenç dels Piteus. [...]

Aquest, mentre passaven, distrets, per un cim d'una carena, se'ls esmunyí d'entre les mans i començà de rodolar rostos avall. Al segon o tercer capgirell que donà s'esberlà pel mig, i sos trossos, escampant-se en llur baixada, desvetllaren una llebreta que dormia sota una mata. Al veure-la córrer, cregueren los dels Piteus que era l'euga petita que havia sortit de l'ou, i llur desconsol d'haver-la perduda fou més gran.

-Malaguanyada eugueta! -anaven dient tot acostant-se tristos a llur poble-.

Si hagués arribada bé, l'any vinent no hauríem hagut d'anar a peu a la fira de Manresa.

IMATGES:

Aquest conte simbolitza també la figura dels gegants de Sant Llorenç de Morunys.

